

Hilsen til forårssolen

224

Melodi: Povl Dissing / Tekst: Benny Andersen
Sats: Morten Schuldt-Jensen

♩ = ca. 82

S
A

1 Det er for - år. Al - ting klip - pes ned. Der be -
(2) fal - de, hvad der knap kan stå. Men i

B

3

- skæ-res i bu-skad-ser og bud-get-ter. Slut med for-dums fe-de ød - sel -
så fald sku' jeg al-tid kom-me kryv-n'de, hver gang Skat-ten gir sig til at

6

- hed. Vi be - gyn - der at træ-ne til ske - let - ter. Jeg blir
flå mi - ne sid-ste møn-ter fra mig hver den tyv - n'de. Jeg blir

9 (v.5)

fem år æl-dre ved hvert ind-greb i min pung, men når for-års-so-len skin-ner,
tom i hjer-nen, træt og tung i sjæl og krop, men når for-års-so-len skin-ner

12

blir jeg ung! 2 Lad kun
står jeg op! 3 Og jeg

- 3 Og jeg fægter med min sparekniv.
Men den skraber bare hult i sparegrisen.
Der er ikke meget tegn på liv.
Selv i vinter var der dog en ko på isen.
Jeg har længe næret en
istap ved min barm,
men når forårssolen skinner
blir jeg varm!
- 4 Solen skinner på fallittens rand.
Derfor denne dyrekøbte randbemærkning:
Der er caries i tidens tand.
Dens emalje trænger voldsomt til forstærkning!

Snart skal jeg og mine sidste
tænder skilles ad,
men når forårssolen skinner
blir jeg glad!

- 5 Tag da kun min sidste spinkle mønt.
Livets sol er min den sidste del af livet,
for som solfanger er jeg nu begyndt
at forstå, at Alt og Intet er os givet.
Og en gang går solen sin
runde uden mig,
men når forårssolen skinner,
lever jeg!